

JAARGANG 55, DECEMBER 2021

mensgeworden en heeft

Onder ons

gewoond

Contactblad Missiezusters Dienaressen van de Heilige Geest

Zien met
nieuwe ogen

I N D I T N U M M E R

Voorwoord

Jubileum

(Zrs. Gré, Martini, Laetamaria, Yuliana)

Gedicht

(Zr. Anita)

Communititeiten

(Retraitehuis, Arnoldusklooster, Tilburg, Amsterdam, Den Haag, Druten)

Activiteiten

(MHGG, Poelshofje, Autobuffet)

Bijeenkomsten

(Euro-Assemblee, Provincie Assemblee, Atelier Huis van de Roeping,
Jonge Religieuzen)

Groene pagina

(Kerk en milieu, duurzame omgang met de schepping, Share Future)

Zien met nieuwe ogen

(Zrs. Eustokhia, Elvira, Mechtruud, Beatrijs,
Suchita, Nettie, Melina, Lili en Ria)

Medewerkers, Brief uit Paraguay, Pelgrim Medjugorje
Mededelingen

In memoriam

Voorwoord

Kerstmis herinnert ons eraan dat God op een missie is om alle dingen met zichzelf te verzoenen door Christus Jezus (Kol 1:20). Opnieuw beginnen we aan het heilige seizoen van de Advent. Een tijd van geestelijke voorbereiding, waarin we ons beter kunnen plaatsen op het grootste Geschenk dat we ooit kunnen ontvangen: Christus Jezus zelf!

In de loop van dit jaar worden we opnieuw geconfronteerd met de pandemie en oorlogen, in het bijzonder de benarde situatie van de mensen in Afghanistan. We zijn getuige geweest van de vlucht van vluchtelingen uit verschillende delen van de wereld. Wij zijn kleine projecten begonnen om de daklozen in onze naaste omgeving te helpen. Toen ik het leven van een dakloze beter leerde begrijpen: zij zijn niet "de daklozen", maar zijn in de eerste plaats mensen die toevallig dakloos zijn. Iemand die dakloos is, slaapt vaak op plaatsen die daar niet voor bedoeld zijn: bij een buitendeur, op een bankje in het park, onder de brug, enzovoort.

Door deze reflectie ben ik met andere ogen naar de Kerststal gaan kijken. Kerststallen geven vaak warme gevoelens als we kijken naar de sereniteit van het kindje Jezus dat in een kribbe ligt. Onze cultuur heeft het Bijbelse verhaal zozeer gedomesticeerd dat we niet langer geschokt zijn door wat we zien of lezen. De kribbe was een kist voor dierenvoer, niet voor baby's. Jezus sliep waar baby's niet horen in te slapen. Jezus was een dakloze. Zijn ouders, Maria en Jozef, waren tijdelijk uit hun huis verdreven door het volkstellings-decreet van het Romeinse Rijk, dat hen dwong ver weg te reizen.

Als we Jezus in een voederkist zien slapen, zou dat ons niet met warme sentimentaliteit moeten vervullen. We voelen dat ook niet als we iemand in een portiek zien slapen. Het zou ons eerder verdrietig en boos moeten maken. Bedroefd over het lijden van anderen, en boos dat we in een wereld leven waar dit gebeurt, en vaak, zo vaak dat we er misschien gevoelloos voor zijn geworden. Zijn we ongevoelig geworden voor het lijden van baby Jezus en Maria? Wij stellen het lijden van Jezus vaak gelijk met zijn kruisiging aan het kruis. Maar als we de geboorte werkelijk zien voor wat het is, moeten we erkennen dat Jezus' lijden al bij de geboorte begon. De Almachtige God, die een willekeurig aantal manieren had kunnen kiezen om zijn missie te volbrengen, koos de weg van het lijden in geboorte, leven en dood. Als wij ons aansluiten bij Gods missie, zijn wij dan bereid om ons voorrecht en macht te verliezen om de gemeenschappen waarnaar God ons gezonden heeft werkelijk te dienen? Of vervallen we in de aardse patronen van controle, gezag en dominantie, zelfs als we anderen willen dienen?

Mogen we tijdens deze Kerstmis de Kerst met nieuwe ogen zien en getransformeerd worden. Ik bid dat wij in dit seizoen en altijd de zuiverheid van het verhaal van de geboorte van de Heiland zien en met oprechte dankbaarheid voelen voor Zijn leven, Zijn leringen en Zijn reddende offerande voor ons. Moge deze dankbaarheid ons ertoe brengen onze vastberadenheid om Hem te volgen en ons te vernieuwen. Moge deze dankbaarheid ons er ook toe brengen dichterbij onze familie, onze kerk en onze medemensen te komen.

Namens de redactieleden zusters Melina, Lili en Tineke Verkuijlen dank ik u voor uw medewerking. We wensen jullie een prachtig en een zalig Kerstmis en een gezond Nieuwjaar 2022!

Zr. Celine Padinjareannasseril SSsP
Provinciaal Leidster

Gezegend professiefest

Het was een gezegend professiefest op 2 juli 2021 voor een aantal zusters, die hun jubileum gezamenlijk vierden van hun eeuwige professie.

Een dankbaar moment voor de vernieuwing van hun geloften. Samen met de medezusters werd de Eucharistie gevierd in de kapel van Het Re-traitehuis met als voorganger Pater Bert Woon-ing, SVD.

Het in ontvangst nemen van de felicitaties met mooie inspirerende woorden, de fraaie bloemen, de warme belangstelling en de feestelijke ontmoeting met de medezusters droegen bij aan deze bijzondere en gezegende dag. De jubilarissen delen graag met u hun ervaring:

Wanneer je een bijzonder feest viert, zoals een diamanten jubileum, is het de moeite waard even er bij stil te staan en terug te kijken, om te gedenken en te danken.

Zestig jaar kloosterleven: het is een kleurrijk geheel, van lichte en soms ook donkere tijden. Bij mij overheerst vooral dankbaarheid omdat ik mocht ervaren dat de Heilige Geest mij steeds in alles geleid heeft.

Pater Bert Wooning verwoordde het zo treffend in zijn homilie, tijdens de jubileumviering van 2 juli: je laten leiden door de Bron en zó missionaris zijn, geïnspireerd door Hem, onze grote God. Met groot vertrouwen en in dankbaarheid zie ik uit naar de tijd die mij nog gegeven wordt om in zijn liefde te verblijven. Ik dank ieder die mij tot steun geweest is, in het bijzonder de leden van de congregatie. Op de feestdag ter gelegenheid van mijn jubileum kijk ik dankbaar terug: het was een onvergetelijke dag.

Zr. Laetamaria Verbij SSPS

In dankbaarheid denk ik terug aan mijn 65-jarig professiefest, dat ik op 2 juli jl. heb mogen vieren met mijn medezusters. Die dag nodigde uit een moment stil te staan bij die 65 jaren, dankbaar voor de weg die ik mocht gaan: de ervaring dat ik met alle medezusters wereldwijd mag werken aan Zijn Rijk van vrede en gerechtigheid. Dank aan allen voor deze onvergetelijke, mooie dag.

Zr. Gré Rood SSPS

Dankbaar kijk ik terug op mijn mooi professiefest. Een feest om terug te kijken naar mijn roeping om het leven van Christus voort te zetten. Als verpleegkundige heb ik 26 jaar gewerkt in Baexem en Kerkrade en jarenlang heb ik in Oost Berlijn en in Den Haag als wijkzuster gewerkt.

In de Schilderswijk in Den Haag heb ik Nederlandse lessen gegeven aan buitenlanders bij hun thuis. In diverse verzorgingshuizen heb ik woord- en communiediensten verzorgd. Tijdens bijeenkomsten met diverse religies hebben we samen gepraat, wat kunnen we van elkaar leren, wat is nu belangrijk?

Als gepensioneerde ben ik nog actief in Moerwijk en bezoek ik zieken en alleenstaanden en help hen met het boodschappen doen.

Graag geniet ik van de natuur en gelukkig kan ik nog fietsend de Schepper bewonderen voor zoveel wat op mijn pad komt en zing: 'Wanneer ik door de velden ga en alles rond mijn gade sla, dan weet ik Heer hoe groot Gij zijt en buig mij voor Uw Majesteit'

Zr. Martini Nijenhuis SSPS

Ik ben eindeloos dankbaar. Het vieren van 25 jaar in het kloosterleven is voor mij een gelegenheid om even stil te staan en proberen terug te kijken naar al de zegeningen die ik in de afgelopen 25 jaar heb mogen ontvangen. In 25 jaar heb ik ervaren hoe trouw God met mij wandelt. Hij is er altijd in elke situatie van ups en downs. De ervaring van vallen en mislukkingen heeft me nog rijper en volwassener gemaakt in het leven als religieus en missionaris van deze tijd. Zoals P. Hafmans CSSR in zijn preek op die dag zegt: "Alles is genade, alles is ons gegeven. Wij hebben het niet verdiend, maar het is ons van harte gegund". Zo ervaar ik ook dat alles genade is en daarom kan ik God alleen maar eindeloos bedanken, mijn familie, de 'formators', alle zusters en degenen die ik op mijn pad ben tegengekomen. En nog steeds al die mensen die op hun eigen manier mij hebben bijgestaan en met me hebben gewandeld. Verder geef ik mij volledig over aan Gods plan voor mijn leven en de missie die mij is toevertrouwd.

Mijn dank ook aan P. J. Hafmans CSSR, mevrouw Ria Toonders (pastoraal werkster) en medezusters die ondanks de coronapandemie dit feest toch mogelijk hebben gemaakt. Feest vieren in een pandemiesituatie is voor mij een unieke en buitengewone ervaring om nooit te vergeten.

Zr. Yuliana Mamuk SSpS

Mijn Trektocht

Een volgende stap
in mijn eigen tempo
op mijn eigen-wijze,
stap voor stap.
Een tocht met een doel
mezelf hervinden
opnieuw ontdekken
nieuwe levenszin
nieuwe verhoudingen
nieuw evenwicht
in mezelf.

Mijn trektocht ...
of is het een innerlijke doortocht?
Van binnenuit
soms vertraagd
stilstaand, rustend en dan ...
weer verdergaand
stap voor stap.

Opnieuw ondernemen
ontdekken
met een ruim vergezicht.
Genietend
verwonderd kunnen zijn ...
met een open blik
als de ogen van een kind.

Mijn trektocht ...
zoektocht
laat mij ontwaken,
verrijkt en kleurt mijn leven
in een prachtig palet.

Zr. Anita Bouten SSpS

Regenboog kind

Dat zijn wij..., dat ben ik,
als mens geboren en geschapen,
in al zijn rijkdom en kleurenpracht.
Gekneet door de pottenbakker
vol liefde, aandacht en respect.
De één noemt Hem Boeddha
de ander Allah of God.
Alle kleuren omgeven ons.
Het zijn de kleuren van
de regenboog
onze emoties of gevoelens
de aura of chakra's.
Ontvangen om elkaar te dragen,
te ver-dragen
en verder te dragen
in goede
en minder goede dagen.
We zijn er om ons aan elkaar te slijpen.
Om elkaar aan te vullen
en te verrijken.
Om een mooier en heler mens te worden.
Hoop doet leven ...
Mijn hartenwens is:
regenboog kind en
instrument te mogen zijn
voor groot en klein.
Maar wel met veel liefde,
aandacht en respect.
Dan kun je elkaar
verrijken en veel geven,
en ben je voor elkaar een zegen.

Zr. Anita Bouten SSpS

Retraitehuis communiteit Samen Verder

Retraitehuis

Toen in 2020 drie medezusters uit onze kleine groep overleden, zei een van onze zusters (93 j.) in de groep, "Nu zijn we nog maar met een heel klein groepje, maar we moeten er samen toch wat van maken, we moeten het samen doen, ik heb me voorgenomen elke dag een klein stukje voor te lezen voor jullie". En deze zuster leest dagelijks voor, soms iets ludieks, soms iets ernstigs, maar elke keer weer met zorg uitgezocht en voorgelezen/voorgedragen. Als er iets te vieren valt zorgt een andere zuster dat er een mooi zelf gemaakt bloemstukje op tafel staat. Ja samen doen we het, de ene geniet van het geven, de ander van het ontvangen, vandaag ben ik de ontvanger, morgen de gever.

Leven in gemeenschap

Het is waardevol elke middag samen te komen om er met en voor elkaar te zijn. Gemeenschap betekent je verbonden voelen met elkaar. Gemeenschap biedt houvast. Daar dragen we elkaar en worden we gedragen. We voelen ons verantwoordelijk voor het grote geheel en voor elkaar, hoe verschillend we soms ook zijn. We delen de vreugde die het leven schenkt en steunen elkaar in het dragen van de ongemakken die de ouderdom met zich meebrengt. Het is bijzonder waardevol te blijven vieren; verbonden te zijn met God, te danken voor wat het leven ons gebracht heeft en hoopvol uit te zien naar wat voor ons ligt. Samen vieren en bidden voedt en versterkt ons gemeenschapsgevoel.

Onze missie nu

We bevinden ons allen in de herfst van ons leven: het grote werk is gedaan maar onze levensopdracht als religieuzen is in wezen gebleven: ***er zijn voor de ander en medeleven tonen voor mensen dichtbij en veraf.*** Medezusters, familie, medebewoners, medewerkers, even nabij zijn, aandacht geven, door een kaartje, een groet, een bezoekje of zo maar een glimlach. We proberen elkaar, ook al zijn we verschillend van karakter, te respecteren en zichzelf te laten zijn. We gedenken hen allen in onze gebeden.

Daarnaast willen we betrokken zijn met onze congregatie wereldwijd en meeleven met het wereldgebeuren. Alle zorgen en noden, dichtbij en veraf, brengen we in gebed bij God. Wat bracht 2021 ons, 7 februari lag er een flink pak sneeuw en konden we enkele dagen genieten van mooie echte winterplaatjes.

In de vroege ochtend van 28 mei viel zuster Marcelien, ze ging naar het ziekenhuis voor onderzoek en foto's, de elleboog van haar linkerarm bleek gebroken. Ze kon niet meer terug naar haar eigen kamer, en kreeg een tijdelijke opname in verpleeghuis St. Jan te Uden. 26 Juli 2021 is zuster Marcelien opgenomen in Het Retraitehuis en kreeg een kamer op de verpleegafdeling 1. Voor onze groep een medezuster erbij, waar wij best blij mee zijn. Helaas is deze zuster totaal afhankelijk van de zorg en kan zij nog niet deelnemen aan ons dagelijks samenzijn. Maar wij kunnen wel altijd bij haar op bezoek.

2 Juli geloftendag: zuster Gré 65 jaar, zuster Laetamaria en zuster Martini 60 jaar, zuster Anita 25 jaar. Gelukkig kon en mocht deze geloftendag weer gewoon gevierd worden. Gezellig alle zusters samen feesten. Natuurlijk vierden wij in onze groep nog eens het jubileum van zuster Gré, dit was op 5 juli, waar iedereen haar steentje aan bij droeg, een heel gezellig samenzijn.

9 September in de morgen bleek dat zuster Achillia tijdens haar slaap een (kleine) hersenbloeding heeft gehad, ze was niet meer aanspreekbaar, niet meer wakker te krijgen. Het was net in het weekend dat hier in huis ons provinciaal assemblee werd gehouden, en alle zusters uit de provincie aanwezig waren. Dat gaf de mogelijkheid, dat jongere zusters mee konden zorgen om dag en nacht bij zuster Achillia te zijn.

Na een paar dagen met zorg en liefde omgeven is zuster Achillia op zondag 12 september om 12.15 uur overleden. Terwijl de medezusters om haar heen de zegebede zongen is zuster Achillia rustig ingeslapen. 17 September hebben we samen met familie, medewerkers, vrijwilligers en vrienden afscheid genomen van onze goede, lieve zuster Achillia. Met een Eucharistieviering in de kapel en een laatste groet op het kerkhof. Zuster Achillia was een rustpunt. Wij missen haar blijde lach en optimistische houding. Ze was gekluisterd aan haar rolstoel, maar altijd dankbaar en tevreden.

Wij de zusters uit Het Retraitehuis wensen u allen gezegende feestdagen, vrede en alle goeds voor het nieuwe jaar!

Zr. Helentruida Verstappen, Zr. Coleta Kouijzer, Zr. Theodoreta Warmerdam,
Zr. Marcelien Widdershoven, Zr. Gré Rood, Zr. Ancilla Goltstein

Alle zusters keken er enorm naar uit, naar deze mooie vakantiedag. Na een paar flinke buien tijdens het versieren was alles op tijd klaar. Op donderdag 3 juni 2021 om 15.30 uur kwamen de zusters naar de versierde tent, toen er ook weer een flinke bui kwam.

Daar aangekomen genoten ze van een drankje. Niels Swinkels zorgde voor mooie accordeonmuziek. Er werd volop meegezongen en gedanst.

Daarna werd de BBQ geopend door Trudy van de keuken van Laverhof. Astrid van de Broek was al volop aan het bakken: lekkere speklappen, hamburgers, bbq-worstjes en satéstokjes. Binnen in het tuinhuisje stond stokbrood, kruidenboter en verschillende sausjes en fruit.

Daarna werden de zusters nog getrakteerd op een lekkere cornetto. Toen de zusters waren voorzien van al het lekkers kregen ze weer te maken met een flinke bui met enkele donderslagen. Daarna vertrok iedereen weer met een voldaan gevoel naar hun kamers. Een leuke, geslaagde dag waar alle zusters mooi op terug kijken.

Zr. Elsy Varghese SSpS

Arnoldusklooster

Op woensdag 1 september 2021 overkwam onze community in Uden een hele grote verrassing. Nog geen uur van te voren hadden we een telefoontje gekregen uit Steyl, dat onze generale overste daar was en heel graag ook naar Uden wilde komen.

We konden haar daarom tegen twee uur in de middag verwachten. En dat was ook zo. Na bijna twee jaar z.g. vastgezet te hebben in Rome wegens de covid-19 pandemie, mocht er nu weer gereisd worden door Europa.

Daardoor waren zowel zuster Maria Theresia alsook zuster Miriam samen vanuit Rome naar Steyl gereden via Laupheim, om daar nog wat spullen van zuster Ortrud af te geven. Zuster Ortrud is immers in de loop van 2021 teruggekeerd naar haar Provincie Laupheim, na ruim 50 jaar in Rome gewerkt te hebben. Met twee ervaren chauffeurs was dat heel goed te doen.

Dit alles vertelde zuster Maria Theresia ons toen ze bij ons was. We dronken samen koffie en ze wisselde nog al eens van tafel, zodat we allemaal een keer met haar wat konden delen. Ze verstaat het Nederlands goed, maar spreekt het niet en dat was voor velen van ons echt fijn. Ze betrok ons ook in de vele zorgen van het Generaal Bestuur tijdens de covid-19 pandemie. Hoe er geen visitatiereizen gemaakt konden worden, geen benoemingen en verplaatsingen mogelijk waren en de vele projecten die we overal in de wereld opgestart hadden.

Een hele fijne koffietijd beleefden we. Daarna bezocht ze nog onze zieke zusters op hun kamer. En de zusters van Het Retraitehuis. Ook deze waren erg blij en verrast. Na bijna twee uur vertrok ze weer terug naar Steyl. Een zeer dankbare Udense community achterlatend.

Zr. Teclane Vogels SSps

Tilburg

De missie in Tilburg was een vraagteken. Wat doen we hier? Moeten we onze missionaire aanwezigheid hier voortzetten? Toen we met dit soort vragen en evaluaties bezig waren, kregen we in 2020 een uitnodiging van Stichting Poels om daar te werken als coördinatoren. Het doel van de stichting is om vriendschap te sluiten met de dak- en thuislozen en met gezinnen en alleenstaanden die extra maatschappelijke ondersteuning vragen. Zusters Medylyn en Shyny werken als coördinatoren. Zusters Celine en Suchita werken enige tijd als vrijwilligers.

Zuster Medylyn is betrokken bij de Filipijnse gemeenschap in Tilburg en doet mee met de Eucharistievieringen en zuster Celine geeft catechese aan de Indiase christelijke gemeenschap in Amsterdam. Zuster Suchita werkt als vrijwilliger bij de Tam-Tam Hiv-vereniging Noord-Brabant. Zuster Shyny is verantwoordelijk voor de Missionaire Heilige Geest Gemeenschap (MHGG). Elke derde maandag komt de MHGG-groep samen in ons huis voor een gebedsdienst. Het is ook een studentencommunity. Zuster Suchita is bijna klaar met haar studie theologie aan de universiteit Tilburg, zuster Medylyn is bezig met een studie boekhouding en zuster Shyny is momenteel bezig met haar autorijles. Wij zijn ook betrokken bij de administratieve werkzaamheden van de provincie. Zuster Celine is provinciaal, zuster Medylyn is missie procuratrice en econoom en zuster Shyny is raadslid.

Het leven in de community wordt bevorderd door gemeenschappelijk gebed, bijbel delen, maandelijks recollectie, communitybijeenkomsten, recreatie, samen zijn en vieren van verjaardagen en feestdagen.

Zr. Shyny Joseph SSpS

Onze gemeenschap bestaat uit drie zusters: zusters Eustokhia, Lili en Melina.

Vorig jaar na de eerste versoepelingen van de beperkingen rond het coronavirus begonnen wij weer samen te bidden: 's zondags, 's dinsdags en 's donderdags. Op elke woensdag houden we de aanbidding vanaf 21:00 uur tot 6:00 uur donderdagmorgen. In 2019 werden we gevraagd om deel te nemen aan de "Altijdurende Eucharistische Aanbidding Amsterdam". Ondanks de pandemiebeperkingen konden we ook onze jaarlijks retraite doen.

Wat betreft ons missiewerk KiemKracht Inloop waren we even stil rond onze activiteiten vanaf 15 maart 2019 tot en met december 2020. Maar vlak voor de Kerst hielden we wat wij noemden het **Kerstpakket**. En in maart 2021 hadden we het **Paaspakket** en in mei 2021 het **Pinksterpakket**. En in juli 2021 pakten we weer de draad op: KiemKracht Inloop is heropend! Mensen komen graag voor koffie en een gesprek met elkaar. En de warme maaltijd dat is het hoogtepunt van het samenzijn.

De vergaderingen deden we via Zoom-bijeenkomsten. In maart-april dit jaar hadden we met de studiedagen rond **Fratelli Tutti** meegedaan. We wonen nu fysiek de bijeenkomsten bij. Contacten met de parochianen doen we alweer: huisbezoek, praten met ze voor en na de kerkelijke vieringen, telefoneren, appen, etc.

Bij de vieringen in de kerk helpen we als lector en bij woord- en communiediensten als voorganger. Zusters Lili en Eustokhia als koster. Zusters Melina en Eustokhia helpen bij het voorbereiden van zeventien kinderen bij de Eerste Heilige Communie. Geleidelijk aan wordt de situatie normaler. Zuster Lili is druk bezig met haar secretarieel werk en zuster Eustokhia helpt wat de financiën betreft. De twee beginnen ook met hun vrijwilligerswerk bij het Vrije Universiteit Medisch Centrum (VUmc) tijdens de oecumenische viering voor de mensen. Ze gaan de mensen halen en terugbrengen naar hun kamer. Ook helpt zuster Lili als notulist en lay-out redacteur bij het driemaandelijks dagblad van de Clara Franciscus Parochies Samenwerkingsverband.

Zuster Melina zit nog steeds in het KNR-bestuur en bij de AMA-Commissie tot oktober 2021. AMA staat voor: Advies Commissie voor Missionaire Activiteiten van de organisatie 'Mensen met een Missie' (voorheen de CMC). Ze wordt door zuster Yuliana vervangen na meer dan acht jaar lid te zijn van de commissie. Haar contact met de Filipijnse kerkgemeenschap Amsterdam Papegaaikerk blijft. Wat betreft GVS, blijven zusters Melina en Lili en de gemeenschap meewerken met Gerard Moorman van KNR met betrekking tot Laudato Si'. Zusters Lili en Eustokhia gaan een keer per maand hun betrokkenheid met de Katholieke Indonesische Gemeenschap (KKI) hervatten. Zuster Eustokhia geeft catechese aan een vrouw ter voorbereiding voor volwassendoopviering.

Het leven gaat door ondanks de pandemie. Ons missiewerk ook. We blijven Jezus volgen als zijn trouwe leerlingen met of zonder pandemie!

Zr. Melina Polo SSpS

nze community bestaat uit drie zusters: zusters Elvira, Martini en Yuliana. Samen proberen wij als community gestalte te geven aan de richtlijnen van het Generaal Kapittel van 2014.

De nadruk ligt op Communio, zoals in de afgelopen tijd voor en tijdens de coronapandemie. De coronaregels moesten nageleefd worden. Toch blijven we zoeken naar een invulling van onze roeping binnen de geloofsgemeenschap waar wij nu in leven. Het Communio met God werd intensiever in de coronatijd. Ondanks de versoepelingen van sommige coronaregels gaat het gezamenlijke gebed in onze community gewoon door. Alleen de Eucharistie doen wij soms nog online. Een spirituele overweging verzorgt ieder voor zichzelf, want dagelijks zijn wij ook in stilte bijeen. Dus blijven wij meer tijd aan God geven, door stilte en gebed. Wij blijven bidden voor alle mensen op de wereld, die slachtoffer zijn geworden van de coronapandemie. Na de lockdownregels probeert ieder van ons mee te doen met de vieringen bij welke parochie wij ons het meest thuisvoelen.

Andere vergaderingen van Commissie Presentie Religieuzen (CPR), Gerechtigheid Vrede Heelheid van de Schepping (GVS) en internationale vrouwenorganisatie zijn online. In juni 2020 is zuster Elvira met een groep van de Katholieke Indonesische Gemeenschap (KKI) gestart met een online gezamenlijk rozenkrans bidden. Zuster Martini bidt ook bij de Marthageenschap elke woensdag na de Eucharistie het rozenkransgebed. Na de Eucharistie en het rozenkransgebed gaat zuster Martini regelmatig naar mensen om hen te helpen. Die mensen zijn dankbaar met haar hulp. Ook heeft ze in deze tijd veel ziekenbezoek gedaan.

Zuster Yuliana bidt samen met de KKI Tilburg elke maandagavond het rozenkransgebed en af en toe doen zij samen met bijbel delen online. Na de lockdownperiode blijft zuster Yuliana samenwerken met de Stichting Lotje, die kleding voor de kinderen van arme gezinnen maakt en verzamelt. Dat doet zij in samenwerking met Multiculturele Ontmoeting Centrum (MOC) in de Schilderswijk en omgeving. Daarnaast doet zuster Yuliana twee dagen per week een paar uurtjes vrijwilligerswerk bij het Moerwijk Verzorgingshuis om mensen bij het middageten en bij activiteiten te ondersteunen. Elke vrijdag neemt zuster Yuliana deel aan de activiteiten met de vrouwen in de Schilderswijk en omgeving. Wij verrichten hier allerlei werkzaamheden, zoals gezamenlijk koffiedrinken en een praatje maken met de mensen.

Door de corona is de gezamenlijke voorbereiding voor het doopsel in de parochie 'De Vier Evangelisten' helemaal gestopt. In verband met de coronaregeling is het bezoek aan de zieken heel beperkt, maar dit doen wij nu óók via telefonisch contact of we sturen appjes. Sinds november 2020 koken wij voor de daklozen. Elke dinsdag koken zuster Elvira en zuster Martini voor deze mensen. Dat is 100 maaltijden per week want op woensdag koken we samen met de paters SVD. Er zijn nu meer vrijwilligers die ons willen helpen met dit project, vooral op dinsdag. Wij koken in ons huis Moerwijk en het is nu meer open voor de mensen die met ons mee willen helpen. Wij zijn hier heel erg blij mee.

Ik zorg voor de zondagsschool in de KKI Rijswijk. Maar door corona is er geen zondagsschool. Ik help nu als koster. De voorbereidingen voor de eerste communie van de Marthageenschap doen wij online. Ook de catechese voor de kinderen van KKI Den Haag en Amsterdam. In de coronatijd doen wij ook op elke zaterdag met een paar vrouwen van de Marthageenschap aan bezinning en geloofsverdieping. Soms wordt dit online gedaan. Wij streven wel naar een meer gezamenlijk samenzijn. Ook deze verandering in het werken vraagt om veel aandacht én inzet van degenen die daar aan willen werken.

Zr. Elvira Telik SSpS

Den Haag

50 jaar, het missiewerk in het land van Maas en Waal

De zusters Thérèse Sander, Toos du Pont en Nettie Lepoutre kijken samen terug op 50 jaar Druten.

Zr. Toos vertelt over de start: “Het zal in de jaren 1968 zijn geweest, dat we met een aantal medezusters meerdere keren samen kwamen om ons verlangen te bespreken om in kleinere gemeenschappen te gaan wonen, daar te werken en meer tot contacten te komen.

Inmiddels waren er zusters op Texel en in Heerlen begonnen met ieder drie zusters. De mening van ons bestuur was echter dat deze twee gemeenschappen zich eerst moesten bewijzen voor er weer een nieuwe gemeenschap van start mocht gaan.”

Het bewijs werd geleverd en op 15 oktober 1971 was het zo ver, de start voor de uitdaging.

Door bemiddeling van Deken Coolen in Druten werd het huis betrokken in de Molenstraat.

Zuster Godebertha van Iersel, die al aangesteld was als lerares Nederlands op de middelbare school en zuster Toos verhuisden van Baexem naar Druten. Twee jaar na de start is zuster Godebertha helaas uitgetreden. Deze beslissing kwam na goed begeleid overleg tot stand.

Zuster Thérèse kwam op 1 januari 1972 wonen en werken in Druten. Ze begon als ziekenverzorger in het verzorgingshuis “De Kasteelhof”, waar zij als hoofd verzorging tot haar pensionering met veel toewijding heeft gewerkt.

Ze is ook jarenlang vrijwilliger geweest bij de terminale thuiszorg en nam deel aan het bestuur van Klooster Verzorging Huis (KVH) en aan het bestuur van de provincie.

Vervolgens kwam zuster Nettie op 1 augustus 1972 in Druten wonen en had een aanstelling als ziekenverzorgster in de wijk bij het Wit-Gele Kruis. De woorden van Pater J. Hoeymakers staan in haar geheugen gegrift: 'Als je God wilt ontmoeten, ga dan de straat op, ga tussen de mensen, die jouw hulp nodig hebben, daar kom je Hem tegen'. En die gelegenheid heeft ze ongeveer 50 jaar lang volop gekregen en nog steeds in het leven van alle dag.

In het artikel over haar zilveren kloosterjubileum in de krant De Waalkanter lezen wij: "Reeds vele jaren is zij in onze parochie in de ziekenzorg werkzaam op een wijze die ieders bewondering afdwingt. Altijd staat zij voor haar talrijke patiënten klaar. Nooit is haar iets te veel. In het Drutense dorpsbeeld is haar vriendelijke verschijning een vertrouwde figuur".

Ook zuster Toos was een vertrouwd gezicht binnen de Gelderlandse gemeente. Ze had de taak op zich genomen voor de huishouding te zorgen en werkte een aantal uren per week bij de Thuiszorg. In 1978 werd zuster Toos gevraagd het ziekenbezoek van de kapelaan over te nemen. Ze volgde enkele cursussen, onder andere toerusting voor ziekenbezoek, voorgaan bij avondwaken en bij het afscheid nemen bij een crematie enzovoort. Het bezoeken van zieke mensen beschouwde ze als haar levenswerk. Het was een missie voor heel dichtbij, het dienstbaar zijn en een troost zijn voor de mensen.

Binnen hun leefgroep waren ook goede spirituele samenkomsten, maandelijks een recollectieweekend met pater Hoeymakers SVD en begeleidingsgesprekken met Pater Zuiker. Ook hebben deze zusters meegewerkt aan liturgische vieringen, gezongen in koren, diverse bestuurlijke taken verricht, hand-en spandiensten verleend en vrijwilligerswerk gedaan in de gemeente Druten.

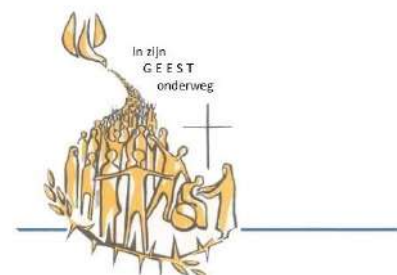
Heel intens waren zij betrokken bij zoveel mensen, waar lief en leed mee is gedeeld. De druk van het vele werk naar buiten was soms zwaar maar de zusters voelden zich ondersteund en gewaardeerd door vele goede mensen om hen heen. Op een mooie wijze en met veel voldoening hebben ze allen afscheid genomen van hun werk in Druten. De zusters zijn nog steeds betrokken bij de zieken, bejaarden en eenzame mensen.

Deze zusters ervaren hun levenswerk als een positieve fase in hun leven. Zij zijn als pioniers begonnen en hebben als kleine gemeenschap hun missie groots volbracht in het land van Maas en Waal. De vele ontmoetingen, het elkaar ondersteunen en de goede samenwerking hebben hun leven verrijkt. Gedreven en geïnspireerd door de Heilige Geest met dankbaarheid aan God en aan de congregatie.

Tineke Verkuijlen

Missionaire Heilige Geest Gemeenschap

Specifiek gedachtengoed van Arnold Janssen is: dat de Drie-ene God (de liefde) moge leven in de harten van alle mensen.

De verwachtingen zijn:

Verbondenheid, saamhorigheid, veiligheid, vertrouwen, zoeken, groeien, voorzichtig beginnen en bezinning rondom dit thema.

En we zijn samen onderweg. In november 2021 hebben we de tweede bijeenkomst gehad van de werkgroep met als thema “De Geest waait waar zij wil”. De aanwezigen hebben met Kees Maas SVD van gedachten gewisseld over de kracht van de Heilige Geest. Over de stichter van de congregatie Arnold Janssen. Wat heeft de Stichter eigenlijk bezielde, waarvan was hij vol? Waarvan was hij beGEESTerd? De Geest, geestdriftig, de flow, de energie. De Geest die waait waar ze wil en mensen in vuur en vlam zet. De Geest heeft alles te maken met: liefde, vreugde, vrede, geduld, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtmoedigheid, ingetogenheid.

We kennen allen voorbeelden van mensen die bevlogen, begeistert zijn, zoals Mandela, paus Franciscus, moeder Theresa, Gandhi en Greta Thunberg. En we kennen allen mensen van dichtbij, die op ons leven een positieve invloed hebben gehad en een bron van inspiratie zijn.

Dit inspirerend samenzijn werd afgesloten met een Heilige Mis met als voorganger Kees Maas.

Zr. Elsy Varghese SSpS

Het was mijn grote droom om met de Missionaire Heilige Geest Gemeenschap (MHGG) in Uden te beginnen. Met veel gebed en overleg met zuster Shyny en Judit Koolster konden we een flyer maken. Daarna heb ik geprobeerd om gelijkgestemde leden te zoeken. Ik heb ze persoonlijk ontmoet en geprobeerd het doel van MHGG uit te leggen. Met de hulp van de Heilige Geest en Judit Koolster konden we op 26 juni bij elkaar komen. Er waren tien leden aanwezig en het was een verrijkende ervaring. Die dag was een historisch moment, de start van MHGG in Uden. Op deze dag gaan we als groep het missiepartnerschap aan met de congregatie Missiezusters Dienaressen van de H. Geest. Uitleg van het Missiepartnerschap is gedeeld. Missiepartnerschap is steeds belangrijker, een roeping op een andere manier. De spiritualiteit vanuit de stichter Arnold Janssen nieuw leven inblazen.

Het doel is het versterken en het voortzetten van het netwerk en de samenwerking van de congregatie Dienaressen van de H. Geest en missiepartners en het voorbereiden van een verklaring voor het Generaal Kapittel.

Wat willen we hier en nu, wat is het doel in Uden? Spiritualiteit delen van Arnold Janssen. Wat raakt ons, wat verbindt ons?

Poelshofje

Mijn werk in het Poelshofje en het contact met verschillende organisaties die zich voor armen inzetten zijn een openbaring voor me, want ik wist niet dat er heel veel arme Nederlanders in Tilburg wonen en dat arme mensen zich schamen om hulp te vragen of te krijgen. Zusters Shyny en Medylyn zijn uitgenodigd door Stichting Poels om coördinatoren te worden.

Het werk in het Poelshofje past bij de doelstelling van onze congregatie. Ik heb een bredere kijk gekregen op de samenleving, vooral op de armen door mijn contact en gesprekken met onze gasten in het Poelshofje en ook door de cursus die door Marja Wittenbols is gegeven over de sociale kaart.

Er komen in het Poelshofje daklozen, sociale armen, verslaafden en eenzame mensen. Het is ook een plek waar mensen hun verhaal kwijt kunnen, waar hun eenzaamheid vermindert, waar men vriendschap sluit, een maaltijd nuttigt en levensmiddelen ophaalt enz.

Wij leven in een land waar alles in het leven door regels en voorschriften wordt beheerst. Maar in het Poelshofje kan iedereen die arm is gewoon binnenkomen om een maaltijd te nuttigen of levensmiddelen af te halen. Dat maakt het Poelshofje tot iets bijzonders.

Ik ben geraakt door de inzet, de beschikbaarheid van de bestuursleden en hun bereidheid om ons te helpen wanneer wij in nood zijn of advies nodig hebben. We zijn ook gezegend met toegewijde vrijwilligers en zusters Celine en Suchita vervangen ons, wanneer wij een lange periode afwezig zijn. Wij zijn ook meer bekend geworden met onze omgeving door ons werk in het Poelshofje.

Zr. Shyny Joseph SSpS

foto van links naar rechts : Zr. Medylyn, Louis v.d. Langerijt, Zr. Shyny, Marja Wittenbols, Jos en Maria Bolscher

Autobuffet event: een food event voor onze vrienden op straat

Op woensdag 18 augustus 2021 organiseerde Stichting de Vriend samen met de Teams Paters en Zusters, het team Jasmina en de Sikhs der Nederlanden een overheerlijk buffet op het Malieveld bij het Centraal Station te Den Haag.

Dagelijks kan men op het Malieveld één van de genoemde ‘teams’ hier terugvinden om mensen te ondersteunen in hun minimale dagelijkse behoefte aan voedsel en vaak ook aan kleding.

Maar vandaag waren ze er allemaal om de mensen eens met iets extra lekkers te verwennen met een overheerlijk buffet. Het buffet bestond onder meer uit pizza, stamppot, ragout, kippenpootjes, nasi goreng, gehaktballetjes en roti. Verder werd er frisdrank uitgedeeld en was er een lekker toetje. Dit alles bij elkaar zorgde voor een ontspannen sfeer én volle buiken.

Sinds het begin van de coronacrisis zijn er meerdere initiatieven ontstaan die ‘onze vrienden op straat’ eten brengen op het Malieveld, gelegen bij het Centraal Station. Door de lockdown waren de dakloze mensen extra zichtbaar op straat. Voor de lockdown werd ook al eten uitgedeeld op maandagen door Stichting de Vriend en op donderdag door een kerk uit Katwijk.

Langzaam maar zeker ontstonden op andere dagen ook initiatieven om eten uit te delen. Door het initiatief van Stichting de Vriend is er een appgroep ontstaan om zaken af te stemmen en de dagen te verdelen. Met als resultaat dat er op iedere dag van de week iets lekkers wordt uitgedeeld aan ‘onze vrienden op straat’.

Het Straat Consulaat waardeert de inzet van deze bijzondere mensen enorm. Wij denken tevens dat dit soort initiatieven helaas nodig is omdat er een grote groep mensen in Den Haag niet in hun dagelijkse voeding kan voorzien. Dit mede omdat het grootste gedeelte van deze mensen die buiten slapen geen toegang heeft tot de opvang in Den Haag.

Tijdens dit event hebben de vrijwilligers van het Straat Consulaat ook een aantal afspraken gemaakt met mensen die behoefte hadden aan een shelter bag, tent of slaapzak. Deze heeft het Straat Consulaat de volgende dag naar de mensen gebracht zodat ze warmer en droger de nacht door kunnen brengen.

Zr. Yuliana Mamuk SSpS, bron: het straat consulaat

Euro-Assemblee

*De Euro-Assemblee werd in Rome /Generalaat gehouden van 7 tot 12 augustus 2021
Thema : Een oproep tot transformatie voor Missie, als SSpS in Europa*

SpS Euro-Assemblee bestaat uit vertegenwoordigers van negen provincies/regio's en het generalaat van Rome. Zuster Maria Theresia Hörnemann was bij ons als vertegenwoordigster van het Congregatie Leidsters Team (CLT). De Assemblee werd geleid door pater Tim Norton, SVD.

Aan de hand van foto's (PowerPoint-presentatie) haalden we herinneringen op aan de twee vorige Euro-Assemblees. De PowerPoint eindigde met een videoclip van een rups die in een vlinder veranderde en illustreerde zo het thema van de huidige Assemblee.

Pater Tim Norton vroeg om reacties op de PowerPoint-presentatie. De zusters benadrukten dat de transformatie van de rups hoopvol stemt; transformatie komt echter niet gemakkelijk, maar vereist inspanning en strijd. Een van de veranderingen die al heeft plaatsgevonden is de digitalisering van onze bijeenkomsten en samenwerking (Zoom, etc.), waardoor we meer mogelijkheden hebben.

Toen we spraken over het fusieproces van de provincie Spanje/Portugal met de provincie Duitsland nodigde de facilitator ons uit om onze visie te verbreden naar heel Europa en haar toekomst. Dit idee werd vervolgens gesteund door de meesten van ons die aanwezig waren.

Er werd benadrukt dat het nemen van een risico en het initiëren van een transformatie je kwetsbaar maken en je op de plek van je keuze zetten. Alle huidige leiders worden echter uitgenodigd om de nodige transformatieprocessen op gang te brengen, aangepast aan de eigen realiteit, en ze niet uit de weg te gaan en over te laten aan de volgende leiderschapsteams. Ook was men van mening dat we dringend de handen ineen moeten slaan in Europa en personeel en middelen moeten delen als we de toekomst willen waarborgen.

Zuster Maria Theresia (CLT) vestigde de aandacht op het feit dat, ook al zijn de situaties in Europa verschillend, alle Europese provincies/regio's zich in vergelijkbare situaties bevinden wat betreft beschikbare zusters voor leiderschap, afnemend aantal roepingen en voortbestaan van de ministeries. Herstructurering is onvermijdelijk.

Zij legde ook uit dat het CLT besloten had om het artikel van Ted Dunn "The Inner Work of Transformation" naar alle provincies/regio's te sturen, zodat we samen en op congregatieniveau konden nadenken over onze situatie. Ook nodigt het artikel ons uit om verder te kijken dan de onmiddellijke bezorgdheid over de pandemie en de veel gevoelde implicaties ervan.

De belangrijkste uitspraak van het artikel is volgens haar dat verandering niet hetzelfde is als transformatie; transformatie gaat veel dieper. Het artikel biedt een gemeenschappelijk kader. De hoop van de CLT was dat we als congregatie overeenkomsten zouden vinden, waar we samen over kunnen nadenken en dat we ons realiseren dat transformatie meer vraagt dan alleen veranderingen en aanpassingen.

Men was het er ook over eens dat de ontwikkeling van een visie niet alleen de taak is van de provincie/regio, maar de betrokkenheid van het CLT nodig heeft om de verbinding met de bredere context en visie van de hele congregatie te verzekeren.

Het CLT was van mening dat, in het licht van de reacties, het gekozen thema voor het komende Generaal Kapittel nog steeds zeer passend is. Punten van zorg die het CLT tijdens het Kapittel aan de orde wil stellen zijn: spirituele vernieuwing en vervulling en de aanwijzing van missiemandaten.

Zuster Maria Theresia citeerde een zin van Moeder Josepha: "Zaa maar zaadjes, de oogst zal worden binnengehaald door hen die na ons komen"; en het motto van Arnold Janssen "Moge de heilige Drieëne God, leve in onze harten en in de harten van alle mensen". Beiden drukken transformatie uit.

Ieder van ons heeft onze visie en zorgen uitgesproken. Alle leden van de Euro Assemblee waren in vuur en vlam, werden geïnspireerd en voelden de Geest van de wind waaien in en door de deelnemers. We durfden te dromen van ÉÉN provincie, bovendien om het vuur brandende te houden en voor verdere planning hebben we besloten om de Euro-assemblee met alle nieuw gekozen provinciaal besturen in december 2021 te houden.

Moge het vuur van de Geest ons zuiveren en smelten tot een nieuwe visie en missie in Europa!

Zr. Celine Padinjareannasseril SSsP

Provincie Assemblée

Onze Provincie Assemblée werd in Uden gehouden van 10 tot 12 september 2021 ter voorbereiding voor de verkiezingen. Het thema van onze assemblee is zien met nieuwe ogen. Begeleid door mevrouw Wil Bus probeerden we dieper te gaan en te reflecteren om de toekomst van onze provincie te zien. Natuurlijk vanuit een ander perspectief, met nieuwe ogen zien.

In deze assemblee werden we ook uitgenodigd om in te gaan voor onderscheiding in het proces, om kandidaten te kiezen die in het Provinciaal Leiders Team zullen deelnemen.

Atelier Huis van de Roeping

De Konferentie Nederlandse Religieuzen (KNR) wordt kleiner en heeft in de toekomst minder aanwas. De samenvoeging van haar commissies maakt dat roeping en vorming nu nog slechts één van de vele aandachtspunten zijn van de Commissie Presentie Religieuzen (CPR). In het KNR-jaarplan voor 2021 staat dat de leden en deelnemers van de Atelierbijeenkomsten in 2021 een nieuw werkplan over roeping en vorming gaan ontwikkelen.

Met deze achtergrond nodigde KNR de jongere religieuzen uit voor een online Atelierbijeenkomst op 16 april jl. Deze bijeenkomst was bedoeld voor degenen die werkzaam zijn op het gebied van roepingspastoraat en vorming. Er waren 23 deelnemers uit verschillende congregaties en ordes.

“Toen Elia langs kwam, wierp hij zijn mantel toe”. Onder dit motto gingen we die dag in gesprek over nieuwe vormen van het roepingspastoraat en onderlinge samenwerking daarin. Daarbij dachten we bijvoorbeeld aan doorverwijzing, begeleiding van mensen die zich oriënteren op het religieus leven. Ook aan meer samenwerking tussen religieuze instituten die openstaan voor nieuwe kandidaten en aan roepingenkringen. De voorbereiding van de nationale Roepingenweek was ook aan de orde gesteld, die dit jaar gehouden zou worden van 7-13 november 2021.

Bij deze gelegenheid heeft broeder Abt Bernardus Peeters informatie over het initiatief van de website www.eNovice.nl gedeeld. Hij merkte dat gedurende de laatste vijftien jaar er steeds minder geïnteresseerden zijn over het monastieke leven of het religieuze leven waar het communiteitsleven trouw aan geloften een belangrijke rol speelt. Samen met een communicatiedeskundige en een bureau dat gespecialiseerd is in online-werving, is gekeken naar de beste vorm van al deze vragen over het monastieke en religieuze leven. Uiteindelijk is gekozen voor één webpagina met een combinatie van nieuwsbrieven. Dus als u naar de website www.enovice.nl gaat, krijgt u maar een pagina te zien waarop alle informatie achter elkaar is gezet. Dat is een bewuste keuze, zodat men van boven naar beneden moet scrollen en dat duurt lang. Daar komt geen einde aan. Want dat is ons leven; dat is het religieuze leven.

Vervolgens gingen we in gesprek in kleine groepen over drie vragen

Waar vraagt roepingenwerk in deze tijd om?

Hoe kunnen we daaraan beantwoorden en wat doen de religieuzen zelf?

Wat zien we als onze gezamenlijke rol of die van de KNR?

Tijdens de groepsgesprekken vertelde ieder zijn/haar mening, suggesties en ideeën. We luisterden naar elkaar met volle aandacht en respect en probeerden conclusies te trekken. Deze werden plenair gepresenteerd. Na een korte pauze volgde de terugkoppeling in de grote groep.

Tenslotte sloot zuster Agnes Shreck Brigitinessen de bijeenkomst met een gebed af.

Zr. Lili Purwanti SSps

Jonge Religieuzen

Ieder jaar organiseert de Konferentie Nederlandse Religieuzen (KNR) een dag voor jonge religieuzen. De coronatijd vraagt ons om dat op een alternatieve manier te doen, namelijk online. Deze online-ontmoeting hielden we op 5 februari 2021 van 10.00-12.00 uur met het thema gemeenschap als bron van ons leven. Achttien deelnemers plus vertegenwoordigers van de KNR waren aanwezig.

Na het openingsgebed door een van de organisatoren werden korte teksten uit Fratelli Tutti gelezen.

Daarna volgde een groepsgesprek met twee interessante vragen:

Hoe is die droom voor jou, als religieus, in je gemeenschap, in je leven?

Hoe voel jij je uitgedaagd door het evangelie en in het bijzonder de broederschap/zusterschap vorm te gaan geven?

Ieder van ons kreeg de tijd om de eigen ervaring/gedachten rondom communityleven uit te wisselen. Bijna elk lid van de groep deelt de vreugde en het verdriet van het leven in een gemeenschap: leven met verschillende achtergronden, verschillende leeftijden en verschillende perspectieven. Kort maar krachtig. Ten slotte werd een gebed van Sint Franciscus gebeden door broeder Ruben-marie, broeder van St. Jan.

Zr. Lili Purwanti SSps

Ons Provinciaal Leidsters Team 2021-2024

Op 13 november werd een nieuw Provinciaal Leidsters Team geïnstalleerd. Zuster Celine is benoemd als provinciaal leidster en zusters Shyny en Elsy zijn de raadsleden.

Roepingen onderscheiden en begeleiden

Het Atelier Huis van de Roeping is voor diegenen die een taak hebben als vormingsverantwoordelijken of als contactpersoon voor zoekenden. Het richt zich op collegiale ontmoeting.

De vorige Atelierbijeenkomst is op vrijdag 16 april 2021 online gehouden. Op deze bijeenkomst spraken we over nieuwe vormen van roepingenpastoraat en de onderlinge samenwerking daarin. Daarbij kwamen het project “eNovice” van Abdij Koningshoeven en manieren van doorverwijzing en begeleiding op de zoekweg aan de orde.

De tweede bijeenkomst in dit jaar vond op vrijdag 29 oktober jl. plaats bij Stadklooster San Damiano 's-Hertogenbosch. Deze bijeenkomst richtte zich op het thema: Roepingen onderscheiden en begeleiden.

Deze Atelierdag werd geleid door Dom Jos Geelen CRL, studentenpastor in Nijmegen. De organisatie van deze dagen lag in de handen van de commissie Presentie Religieuzen van de KNR. Religieuzen van verschillende congregaties woonden de bijeenkomst bij. Onze congregatie nam ook deel met de aanwezigheid van zusters Lili en Eustokhia.

Deze keer gingen we in gesprek rond vragen als: Roepingen onderscheiden en begeleiden, hoe doe jij en ik dat? Hoe kunnen we daarin meer samenwerken? Wat kan ons netwerk van contactpersonen en vormingsverantwoordelijken dan betekenen?

Na het openingsgebed door broeder Hans van Bommel OFM volgde de lezing van Dom Jos Geelen over het thema. Hij deelde zijn beschouwing en zette aan tot gesprek over onze rol in het onderscheidingsproces aan de hand van het verhaal van 1 Samuel 16,1-13. “Want God ziet niet zoals een mens ziet.”

Hij koppelde het ook met het evangelieverhaal van de blinde man die door Jezus werd genezen (Mat 20:29-34). Jezus vroeg wat kan ik voor jou doen? In dit verhaal zag Jezus vanuit het perspectief van anderen, niet vanuit zijn eigen perspectief. Jezus nodigt ons uit om tot authenticiteit te komen, niet alleen wat we fysiek kunnen bezitten. Authenticiteit tot ontmoeting met God. Want God ziet niet zoals een mens ziet.

Het zou mooi zijn als deze ontmoeting met God ook toegepast zou kunnen worden in het gemeenschapsleven en ook voor zoekenden. Wees nederig en probeer je jezelf in andermans schoenen te verplaatsen met de vraag: wat kan ik voor je doen, wat kunnen we voor elkaar betekenen?

Na de lunchpauze vertelde jongerenpastor Marieke Drent in haar inleiding over verschillende generaties op de werkvloer. Zo is iedere generatie opgegroeid met andere ontwikkelingen en technologie. Dit zien we terug op de werkvloer, waar inmiddels meerdere generaties met elkaar samenwerken.

We hebben wel eens gehoord dat de beroepsbevolking in het verleden bestond uit twee groepen, namelijk de ouderen en de jongeren. Vandaag de dag is dat héél anders en wordt er meer onderscheid gemaakt tussen verschillende generaties. Zo is iedere generatie opgegroeid met andere technische en sociale ontwikkelingen. In 2018 zijn er al zeven generaties te onderscheiden op de werkvloer met name:

Stilte Generatie: 1925-1940

Babyboomers: geboren tussen 1941-1955

Generatie X: geboren tussen 1956-1970

De Xennial: geboren tussen 1971-1985 (een micro generatie/patatgeneratie)

Generatie Y: geboren tussen 1986 en 2000

Generatie Z: geboren vanaf 2001-2015

Generatie A: geboren vanaf 2016-2030.

Met deze kennis van verschillende achtergronden van generaties zal het voor ons gemakkelijker zijn om met jonge mensen om te gaan. Op die manier kunnen we de volgende vragen gemakkelijker beantwoorden: “Wat vragen jonge mensen in deze tijd van ons? Wat hebben ze nodig om hun weg te vinden? Heb ik iets ontdekt dat werkt? Wat kunnen we voor jonge mensen doen? Wat kunnen we voor elkaar betekenen?”

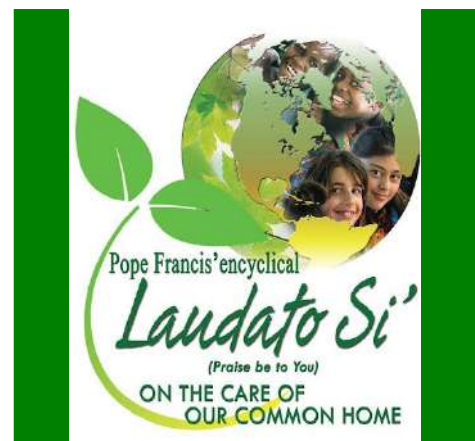
Na deze aanmoediging volgden de inventarisatie van de leerpunten en de concretisering van de bouwstenen voor een werkplan ‘Roeping en Vorming’ van onze samenwerking in de begeleiding van zoekenden.

Ter afsluiting van deze inspirerende dag was er een informeel afscheidsmoment van Pierre Humblet. In verband met zijn pensionering is dit de laatste Atelierdag waaraan hij meewerkte.

Zr. Eustokhia Lina SSpS

De geest van de integrale ecologie van Laudato Si' Laudato Si' actieplatform

Tijdens het speciale jubileumjaar van Laudato Si' op 14 november 2021, de Wereldgebedsdag voor de armen, het Dicasterie voor de Bevordering van Integrale Menselijke Ontwikkeling was begonnen met het aanbieden van Laudato Si' Planningsgidsen. Een publieke toezegging voor verschillende instellingen om een 7-jarige reis naar totale duurzaamheid te beginnen in de geest van Laudato Si'.

Om deze plannen te ondersteunen, hielden wij, samenwerkingsverband regio van Clara & Franciscus te Amsterdam, een socialisatie in het pastorale team. Gerard Moorman deelde seven sprong naar integrale ecologie; hij nodigde ons uit om concrete acties te ondernemen in relatie tot de Laudato Si' actie platform.

Met een 7-sprong naar integrale ecologie

"We hopen dat het jubileumjaar en het daaropvolgende decennium een tijd van genade zullen zijn, een echte Kairos-ervaring (*) en een tijd die als een jubeljaar is voor de Aarde en voor de mensheid en voor al Gods schepselen.

We nodigen iedereen uit om zich bij ons aan te sluiten. De urgentie van de situatie roept om onmiddellijke, holistische en gezamenlijke antwoorden op alle niveaus-lokaal, regionaal, nationaal en internationaal.

Bovenal hebben we behoefte aan een volksbeweging van onderop, een alliantie van alle mensen van goede wil. Of zoals paus Franciscus het ons in herinnering brengt: 'als Gods instrumenten kunnen we allen samenwerken aan de zorg voor de schepping, ieder met zijn eigen cultuur, ervaring, initiatieven en mogelijkheden.' (LS 14)

(uit de Vaticaanse oproep bij de aankondiging van het Laudato Si' Actieplatform)

(*) Kairos: in de Griekse mythologie de personificatie van de gelegenheid die niet weerkeert, het juiste, beslissende moment om iets te verwezenlijken.

Een moreel en spiritueel kompas voor onderweg

Vorig jaar, toen tijdens de eerste coronagolf, de vijfde verjaardag van de encycliek Laudato Si' werd gevierd, vatte het Vaticaanse 'Dicasterie voor de bevordering van integrale menselijke ontwikkeling' de toestand van de wereld kernachtig samen, en wees het op de onverminderd profetische kracht van de encycliek:

Op 24 mei 2015 ondertekende paus Franciscus Laudato Si' de baanbrekende encycliek, die de aandacht van de wereld vestigde op de steeds erger wordende precare toestand van ons gemeenschappelijk huis. Vijf jaar later blijkt de encycliek relevanter dan ooit. Van de smeltende ijskappen van de noordpool tot de vernietigende branden in Amazonië, van extreme weerspatronen wereldwijd tot de ongeziene schaal van het verlies van de biodiversiteit die het weefsel zelf van het leven in stand houdt: de vele "zichtbare zwakke plekken van de planeet, die we bewonen" (LS 163), zijn te duidelijk en te schadelijk om ze nog langer te kunnen negeren.

De arme gemeenschappen overal ter wereld zijn nu al de vroege en onevenredig getroffen slachtoffers van de huidige ecologische achteruitgang en wij kunnen niet langer onverschillig blijven voor de steeds wanhopiger "schreeuw van de aarde en schreeuw van de armen" (LS 49)".

De vijfde verjaardag van de encyciek valt in het midden van een ander kantelpunt, een wereldwijde pandemie, en de boodschap van Laudato Si' is vandaag net zo profetisch als in 2015. De encyciek kan inderdaad het moreel en spiritueel kompas leveren voor onderweg, bij het scheppen van een meer zorgende, broederlijke, vredevolle en duurzame wereld.

In feite hebben we een unieke kans om het huidige 'kreunen en lijden' van de wereld om te vormen tot de barensweeën van de geboorte van een nieuwe manier van samenleven, samen verbonden in liefde, medeleven en solidariteit, en een harmonieuzere relatie met de natuurlijke wereld, ons gemeenschappelijke huis.

Werkelijk, COVID-19 heeft duidelijk gemaakt hoe diep we allemaal verbonden met elkaar afhankelijk zijn. Als we starten met ons een post-COVID-wereld voor te stellen, hebben we bovenal een integrale benadering nodig, want 'alles is nauw met elkaar verbonden en de huidige problemen vragen om rekening te houden met alle factoren van de wereldcrisis' (LS 137)".

Zeven jaar het Laudato Si' Actieplatform

Geen wonder dat bij die viering van vijf jaar Laudato Si' vanuit het Vaticaan ook de oproep klonk om de hoognodige diepgaande veranderingen jaar na jaar daadwerkelijk te realiseren. Er werd een programma gelanceerd met de uitnodiging aan verschillende gemeenschappen, groepen en instellingen wereldwijd om een veranderingsproces te beginnen dat zeven jaar duurt. Het doel van het plan is om totaal duurzaam te worden in de geest van de Integrale Ecologie van Laudato Si'. Elk jaar kunnen nieuwe groepen starten met hun eigen periode van zeven jaar.

Die periode van zeven jaar is sterk symbolisch geladen. Het verwijst naar het Bijbelse sabbatjaar, waar elke zeven jaar de aarde rust werd gegund. Het houdt de belofte in van bevrijding voor de planeet en voor al wat erop leeft.

Zeven Doelgroepen

Het programma richt zich tot zeven doelgroepen: gezinnen, bisdommen en parochies met het daaraan verbonden verenigingsleven, scholen, universiteiten en hogescholen, ziekenhuizen en gezondheidscentra, bedrijven en boerderijen, religieuze gemeenschappen en ordes.

Zeven Laudato Si'-doelen om duurzaam te worden in de geest van de Integrale Ecologie van Laudato Si', onderscheidt men zeven grote doelstellingen:

1. Antwoord geven op de "Schreeuw van de Aarde": streven naar koolstofneutraliteit door het gebruik van fossiele brandstoffen te verminderen en over te schakelen naar hernieuwbare energie, inspanningen doen om de biodiversiteit te beschermen en te bevorderen, de toegang tot zuiver water voor iedereen te verzekeren, enz...

2. Antwoord geven op de "Schreeuw van de Armen": de verdediging van alle leven op aarde, en van het menselijk leven vanaf het begin tot de dood, met speciale aandacht voor kwetsbare groepen zoals inheemse gemeenschappen, migranten, kinderen die risico lopen in slavernij terecht te komen, enz...

3. Ecologische economie: duurzame productie, eerlijke handel, ethische consumptie, ethische investeringen, divestment uit fossiele brandstoffen en elke economische activiteit die schadelijk is voor de planeet en de mensen, investeringen in hernieuwbare energie, enz...

4. Een eenvoudige levensstijl: een sober gebruik van materialen en energie, het vermijden van plastic voor eenmalig gebruik, overschakelen naar een meer plantaardig dieet en vermindering van vleesconsumptie, meer gebruik maken van het openbaar vervoer en vermijden van vervuilende transportmiddelen, enz...

5. Ecologische opvoeding: het herdenken en herontwerpen van leerplannen, de hervorming van onderwijsinstellingen in de geest van integrale ecologie, het creëren van ecologisch bewustzijn en actie, het bevorderen van ecologische keuzes van jongeren, leerkrachten, opvoeders en pedagogen, enz...

6. Ecospiritualiteit: het herstellen van een religieuze visie op Gods schepping, het contact met de natuurlijke wereld aanmoedigen in een geest van verwondering, lof, vreugde en dankbaarheid, het bevorderen van scheppingsgerichte liturgische vieringen, de ontwikkeling van ecologische catechese, gebed, retraites, vorming, enz...

7. Nadruk op betrokkenheid van de gemeenschap en op participatieve acties voor de zorg voor de schepping op lokaal, regionaal, nationaal en internationaal vlak: bevordering van belangenbehartiging en van campagnes die mensen opzetten, vanuit de nauwe band met de streek of het grondgebied en de plaatselijke ecosystemen, enz...

De geest van ...

#ik7mee

We nodigen gezinnen, lokale groepen en gemeenschappen uit om op hun beurt de zeven-sprong te wagen en om in te tekenen op zo'n zeven jaar durend veranderingsproces. Deel je engagement via onze module op Ecokerk.be. Vertel welke sprongen jullie al maakten, en welke sprongen jullie plannen voor de komende zeven jaar. We maken van #ik7mee een groot, inspirerend trefpunt, met hartverwarmende verhalen over integrale ecologie die zichtbaar wordt in acties van mensen en hun gezin, organisatie, bedrijf, school of parochie.

Een sprong in het licht

Bovenstaande titel is ongebruikelijk. Meestal spreekt men over 'een sprong in het duister'. Volgens het woordenboek betekent dat: *'iets doen waar men de gevolgen niet van kent'*. Een waagstuk beginnen, dus.

Ook onze zeven-sprong naar integrale ecologie is een waagstuk. En inderdaad kunnen we de gevolgen niet allemaal kennen. Maar het is géén sprong in het duister. Het is een sprong in het licht, in het hoopvolle toekomstperspectief waar we zo naar verlangen.

Het moment om oude, ingesleten gewoontes achter ons te laten en iets nieuws te beginnen, is nu. Samen inzetten op de realisatie van de zeven Laudato Si'-doelen, doen we vanuit het geloof dat het nog niet te laat is om de toekomst te redden.

Meer dan ooit is dit een *'Tijd voor schepping'*, en worden we geroepen om als medescheppers aan het werk te gaan en de drie vitale relaties te herstellen: met God, met elkaar en met de aarde. Samen met vele medestanders kunnen we van onze zieke, mishandelde en gekneusde aarde Gods vruchtbare en gastvrije thuis maken, waar leven is voor al wat leeft.

Uit verschillende bronnen over 'Laudato Si'/Moeder Aarde

Zorg en liefde voor de Schepping zichtbaar en bespreekbaar maken

Meer dan 40.000 mensen kwamen bij elkaar samen op 6 november jl. om hun bezorgdheid voor Moeder Aarde en de klimaatcrisis te betuigen. Zusters Lili, Eustokhia en Melina waren van de partij samen met Gerard Moorman, een overtuigd Laudato Si' promotor/medestaander. Wij, drie zusters, zijn ervan overtuigd dat dit een goede zaak is, die onze aandacht en inspanning verdient. Gedurende de klimaatmars droegen we een groot spandoek: **Klimaat is van ons en voor ons allen!** Krachtige statement dat trok de aandacht van velen! Het was overweldigend te zien dat zo vele mensen nu inzien dat het op dit moment een heel belangrijke zaak is.

In dit verband zijn we ook begonnen op 8 november een groepje te vormen in onze parochies. **Laudato Si' CF** (Clara en Franciscus) wordt de naam! Wij streven naar: integrale ecologie door het gevoel van verbinding met Moeder Aarde en met elkaar te versterken, door acties te ondernemen zoals parochianen te betrekken in het proces van bewustwording dat leidt tot gedragsverandering, door praktische activiteiten in de omgeving zoals in de parochietuin van Duivendrecht en AB parochie in samenwerking met Barbara School. En door het bestuderen van de Groene Bijbel en door actie-reflectie en verdieping.

De **Laudato Si' CF** is net begonnen, een pril begin. Het is te hopen dat dit klein mosterdzaadje zal groeien in onze Samenwerking Verband Clara & Franciscus.

Zr. Melina Polo SSPS

Tienduizenden mensen gingen vandaag in Amsterdam de straat op voor de Klimaatmars. Volgens een eerste inschatting van de organisatie kwamen er zeker 40.000 betogers naar de hoofdstad om hun stem te laten horen voor een ambitieuzer en eerlijker klimaatbeleid.

Kerk en milieu

Duurzame omgang met de schepping

De scheppingsperiode omspannt de periode van 1 september tot 4 oktober, de feestdag van Franciscus van Assisi. Het is een begrip dat tot ons is gekomen via de Orthodoxe Kerk en de Wereldraad van Kerken. De Wereldraad van Kerken nam dit initiatief in 1997 over en stelde voor om een scheppingsperiode in te stellen.

In 2016 besluit Paus Franciscus zich aan te sluiten bij dit initiatief. Hij zei: 'Deze dag wil de individuele gelovige en de geloofsgemeenschappen de kans bieden om', zoals de paus het verwoordt, 'aandacht te hebben zowel voor Gods schepping als voor armen en misdeelden, mensen die verlaten worden en naar wie niemand omziet'. De Laudato Si' werkgroep Nederland heeft het materiaal wat aangepast aan de Nederlandse situatie. De rode draad dit jaar is weer de visie van Laudato Si'.

In Verband met deze gelegenheid organiseerde samenwerkingsverband Regio Clara & Fransiscus een creatieve viering in de Anna-Bonifatius Kerk te Amsterdam. Zuster Melina en Gerard Moorman zorgden voor de viering. Zestien mensen woonden deze ochtendviering bij. Niet alleen de parochianen maar ook Jeanette Noëlhuis en een activist van de Groene kerk. Pater Marianus ging voor. We uitten niet alleen onze dankbaarheid voor de prachtige schepping, maar ook onze zorgen over de vervuiling en verwoesting die wij als mensheid aanrichten.

In de lezingen uit Ezechiël en Markus stond de natuur centraal: de majestueuze ceder; de boer die zaait en het zaad dat opkomt zonder dat wij begrijpen hoe het mosterdzaadje dat uitgroeit tot een boom die beschutting biedt aan allerlei vogels en dieren. Gerard Moorman, van het Jeannette Noëlhuis, hield ons in zijn overweging voor hoezeer wij als mensen verbonden zijn met de rest van de schepping. Wij kunnen niet bestaan zonder de aarde die ons voedt en ons draagt. Wanneer wij God danken in de Eucharistie voor zijn verlossend handelen, laten wij dat dan doen namens de gehele schepping. Bij het aandragen van de gaven werden ook symbolen van de schepping voor het altaar gebracht: water, planten, vruchten, aarde.

We waren maar met een kleine groep. De parabel van het mosterdzaadje leert ons dat uit iets kleins, we weten niet hoe, iets groots kan voortkomen. Naast het voortzetten van de rode draad van de groene kerkbeweging, willen we mensen bewust maken van het milieu en de schepping. "Ik ben erg blij dat ik deze ochtend hier mag zijn, heel belangrijk en het is een mooie viering." Iemands opmerking na de viering.

We hopen dat een kleine viering als deze vruchten moge dragen; dat wij als parochie steeds dieper beseffen hoe de zorg voor de schepping behoort tot het hart van ons geloof.

Dit is een uitdaging voor ieder van ons: de aarde, de natuur, de armen zien met nieuwe ogen!

Zr. Lili Purwanti SSPS

Share Future

Nog steeds in het kader van Laudato Si' werd zuster Lili uitgenodigd voor het Share Future Webinar: Vrouwen praten over religie en het milieu.

Dit webinar (web-seminaar/online seminaar) werd georganiseerd door Elfde Maart Universiteit-Surakarta-Indonesia (UNS) en Australia Awards (de langste actuele studiebeursprijs die wordt uitgereikt door het ministerie van Buitenlandse Zaken en Handel) en Het Instituut voor Sociaal Onderzoek, Democratie en Sociale Rechtvaardigheid (PERCIK).

Er waren drie sprekers die hun mening gaven. Ze waren vertegenwoordigers van drie religies: Nyai Hafidah, M.Ag (docent-Islam). Zij deelde haar mening over de islamitische wet in het perspectief van vrouwen en de praktijk ervan. Zij zei dat er in de islamitische wet al gelijkheid is tussen mannen en vrouwen, maar dit is heel moeilijk om in de praktijk te brengen omdat de patriarchale cultuur meer invloed heeft. Daardoor bestaat er nog veel ongelijkheid.

Selfitriyani Kulla, BTh. (protestantse dominee); zij deelde haar ervaring over kerk als vrienden van de natuur, ook in het perspectief van vrouwen. Zij vertelde dat veel protestantse kerken druk bezig zijn met implementatie van een milieuvriendelijk systeem in hun activiteiten maar tegelijkertijd zijn er nog steeds veel tegenstanders op bepaalde gebieden die ermee worstelen. Zo trots vertelde zij ook dat de vrouwen de drijvende kracht zijn achter de activiteiten rond het thema milieu.

Zuster Lili SSpS (katholiek) werd ook gevraagd om haar mening te geven over Laudato Si' vanuit het perspectief van een vrouw en hoe passen we het toe in ons dagelijks leven?

In dit gesprek benadrukte zuster Lili over de relatie tussen vrouwen en Moeder Aarde. Als de aarde huilt, huilen ook de arme vrouwen en hun kinderen. Dit betekent dat er naast de aantasting van de aarde er ook sociale degradatie is die onrecht veroorzaakt, vooral voor degenen die in de armoedegrens leven.

Een van de belangrijke punten die zuster Lili naar voren bracht, was om de mensen, vooral vrouwen, uit te nodigen om deel te nemen aan de bescherming van het milieu en het bevorderen van onderwijs voor jonge vrouwen om de armoedecyclus in onze samenleving te doorbreken.

Negenendertig deelnemers hebben dit bijgevoond, waaronder verschillende interreligieuze leiders, vrouwenactivisten en milieuactivisten. We hopen dat we door deze activiteit ons netwerk van samenwerking voor het milieu verder kunnen uitbreiden en een stap verder kunnen zetten om een nieuwe wereld te creëren: een meer en meer groene wordende wereld voor onze kinderen in de komende generaties.

Zr. Lili Purwanti SSpS

Zien met nieuwe ogen

Als Missiezuster Dienaressen van de Heilige Geest is het thema “Zien Met Nieuwe Ogen” van onze Provinciaal Assemblée voor mij een uitnodiging en tevens een uitdaging. Soms gebeuren dingen die ik niet verwacht. Als ik ernaar met mijn ogen kijk, ben ik niet zeker of ik het kan accepteren. Het zien met nieuwe ogen, dan zie ik het als Gods wil. Om iets te zien met nieuwe ogen, moet ik iets van mezelf willen veranderen. Wat belangrijk is dat ik mijn gedachten verander. Ik zou niet weten wat er zou gebeuren in de toekomst, maar in mijn missiewerk probeer ik ook te zien wat goed is voor onze missie hier. In mijn relatie met anderen, is er iets dat ik van hen kan leren. Niet alleen mijn ideeën, maar ook zien wat goed is in de ander. Zien met de ogen van de ander, zien in hun perspectief. Want wat ik voor mezelf goed vind is niet altijd goed in de ogen van anderen. Samen met anderen kan ik veel van hen leren, een nieuwe inspiratie en ideeën opdoen voor de missie.

Zr. Eustokhia Lina SSps

Ik probeer mij de laatste tijd te realiseren dat ik meer dankbaar ben voor wat ik heb en ik werk met meer bewustzijn met God op de eerste plaats.

Als ik iets doe, probeer ik dat ik het heel bewust doe. Dat ik dit nu doe voor God via mijn medemensen, voor de gemeenschap, voor daklozen of voor de kinderen en eenzame mensen, waar ik op bezoek ga. Als ik naar de daklozen ga dan kijk ik heel goed wat iedere persoon nodig heeft. Bijvoorbeeld: ik zag een persoon die echt een kledingstuk nodig had, dan probeer ik iets goeds voor hem te kopen. Dit zijn de dingen die niet iedereen kan zien. En ook in de samenleving. Ondanks je goede bedoelingen reageren mensen op een negatieve manier. Dan probeer ik kalm te blijven. Anders voel ik mij gestrest en dan wordt het leven minder leuk. Maar als er iets dat gezegd moet worden dan zeg ik het gewoon. Of als ik bij mensen ben die erg verdrietig zijn dan leef ik met hen mee. Maar ik neem hun verhaal niet mee naar huis. Ik blijf bij mijzelf met de vreugde die ik heb om met de missie van God door te gaan.

Zr. Elvira Telik SSps

Zien met nieuwe ogen

Dit vraagt van ons als Missiezusters Dienaressen van de Heilige Geest dat wij op de uitdagingen van onze hedendaagse wereld positief reageren, geloven dat God een plan met ons en de wereld heeft. Dat wij bewogen zijn met deze wereld.

Uit onze levenshouding moet blijken, dat het zo alleszins de moeite waard is, voor Christus gekozen te hebben. Zijn bewogen zijn met deze wereld moet ons ook diep raken. We moeten durven openstaan voor veranderingen in kerk en wereld die aansluiten op het Evangelie en die passen in deze 21ste eeuw.

Belangrijk is durven denken wat God in het verleden heeft gedaan en oog hebben voor de tekenen van deze tijd. Vanuit je toewijding aan Christus is meeleven met deze wereld vanuit een innerlijke bewogenheid gebedsleven en vertrouwen in de kracht van Gods Geest noodzakelijk. Dat mag en kan bijdragen als zien met nieuwe ogen.

Zr. Mechtruid Theeven SSpS

Gezien mijn hoge leeftijd kan ik geen nieuwe activiteiten uitvoeren binnen de congregatie. Ik kan wel met nieuwe ogen kijken in de vorm van het volgen van de ontwikkelingen binnen de congregatie, de kerk en samenleving.

Niet somber zijn over wat er allemaal gebeurt maar positief blijven kijken, vanuit het hart, met liefde en openheid kunnen kijken naar jezelf, naar anderen en de wereld om je heen. Met een gezond verstand meedenken en meeleven wat in de congregatie, kerk en wereld gebeurt.

Ik bid tot de Heilige Geest voor goede begeleiding om met nieuwe ogen te kijken en voor kracht om samen betrokken te blijven.

Zr. Beatrijs Jonkers SSpS

Een van de grote vreugdes van het christen-en-religieus zijn is de kans die wij krijgen om naar de Bijbel te kijken en door de Bijbel de wereld te zien op de manier zoals God deze ziet. De Bijbel wordt dan de bril waardoor wij Gods visie en perspectief zien en begrijpen.

Als ik naar mijn missie in Nederland terugkijk, krijg ik het gevoel dat wij als missionarissen zijn geroepen om onze missie en de realiteiten van vandaag met nieuwe ogen te bekijken. Zowel mijn leven als dat van andere religieuze missionarissen in Nederland vereist niet alleen aandacht voor de ‘tekenen van de tijd’, maar moet ook rekening houden met de culturele situatie waar ik vandaag leef en werk.

Geleid door de Geest van Jezus werd en word ik geïnspireerd om mij in te zetten voor mensen in nood, vooral voor de migranten en vluchtelingen. Aan de hand van de kennis, vaardigheid en ervaring die ik in mij heb, zet ik mij hiervoor in.

Hier in Nederland sta ik voor vele uitdagingen: de taal, het weer, het cultuurverschil en nog meer. Ik ervaar dat ik veel tijd en energie heb gestoken in het wennen aan het systeem en aan het geaccepteerd worden door de mensen. Mijn doel is sociale verbinding met mensen tot stand te brengen. Elke werksituatie steeds met nieuwe ogen zien.

Wat mij helpt is de situatie door de ogen van God te zien, door Gods bril zoals de Bijbel het voorstelt. Als ik zo probeer te zien, te zien met nieuwe ogen, te zien met Zijn liefde, dan word ik geïnspireerd en geholpen de wereld anders te zien. Met andere woorden, met nieuwe ogen, met mijn hart.

Zr. Suchita Burh SSPS

Het leven van elke dag ervaar ik als een leerschool en de ontmoeting met mensen als een geschenk, onder andere mijn medezusters, burens, familie, ouderen etc...
Daar komt God mij tegemoet.

Het gaat niet om mooie woorden maar wat je bent als mens.

Hoe meer je mens wordt, hoe meer je Hem laat zien.

Dat alles heen, ook door mijn gebrokenheid.

Is dit de kern van mijn zuster zijn?

Ja, daar gaat het om...durven zijn wie je bent met mijn gaven
ook met mijn mislukkingen,

mijn tekorten en zo met lege handen naar God gaan.

Hem geheel en al God laten zijn.

Vooral in mijn onmacht waarom nodigt God mij uit
tot het onmogelijke.

Ik hoor Hem fluisteren, “weet je niet dat ik met jou ben en
juist in jouw kwetsbaarheid werkzaam ben?”

God is zo aan het werk.

Vaak in het verborgene.

In verbondenheid met alle zusters en broeders, met heel de
schepping, het hele leven zoals die zich aan ons voordoet,
omarmen als de plek van Gods ontmoeting.

Zr. Nettie Lepoutre SSPS

De blinde Bartimeüs

Zuster Melina was de voorganger van de Woord- en Gemeentedienstviering bij de Anna-Bonifatius-kerk op 24 oktober 2021. Het thema van de viering was: “Zien met het hart.” De blinde Bartimeüs stond centraal in de overweging. Het komt goed overeen met het thema van onze 'Onder Ons' 2021 editie.

Dertigste zondag
OVERWEGING 24 oktober
2021.

Toen vijf medezusters van mijn groep en ik onze eeuwige geloften in 1991 in Tagaytay op de Filipijnen aan het voorbereiden waren voor onze eeuwige geloften hebben we voor dit verhaal van Bartimeüs tijdens de Eucharistieviering een rollenspel gespeeld. Ik speelde de rol van de blinde. Het was moeilijk de blinde te spelen. Maar met veel oefenen van te voren lukte het wel. En daarom maakte dit evangelie een diepe indruk op me. De vraag die bij mij altijd blijft hangen is: ‘Wat maakt me echt blind?’

Maar eerst gaan we terug naar de echte Bartimeüs.

In de evangelielezing horen we heel duidelijk het schreeuwen van de blinde Bartimeüs. Bartimeüs zat langs de weg. Hij hoorde dat Jezus langs zou komen; hij begon te schreeuwen en te roepen: “Zoon van David, heb medelijden met mij.” Jezus hoorde hem en zei “Roep hem...” Zij riepen de blinde en zeiden tegen hem: ‘Houd moed, sta op; Hij roept u.’ Jezus vroeg hem: “Wat wilt u dat ik voor u doe?” “Rabboni, dat ik weer kan zien!”

Jezus hoorde duidelijk zijn smeekgebed. Hij ziet en voelt een mens in nood aan. Bartimeüs schreeuwt. Hij roept om hulp. Hij smeekt Jezus: “Zoon van David, heb medelijden met mij...”

Hier zien we een mens die gered is. Nadat de blinde kon zien, jubelde hij en volgde Jezus. Jezus ging van stad tot stad... van de ene stad naar de andere; Hij blijft iets goeds doen. Hij geneest de zieke; Hij drijft de kwade geest uit en bevrijdt de gekwelde, en nog meer. In dit evangelie zien we Jezus de ogen van de blinde Bartimeüs openen en hem helpen weer te kunnen zien. Bartimeüs springt op van vreugde! Hij wordt een nieuw mens. Hij is bevrijd vanuit de duisternis die hem overschaduwde. Opeens ziet hij het licht! Hij kan weer de schoonheid van de natuur zien! Hij kan weer de schoonheid en goedheid van zijn medemens zien.

Wanneer iemand het licht ziet wordt hij anders, helemaal anders. Er straalt weer licht uit zijn ogen. Zijn hart en verstand, zijn woorden en daden stralen vreugde, vrede, liefde uit. Hij kan meer... hij kan meer voor anderen betekenen. Hij kan weer de nood zien in de ander en hij kan hem weer helpen. Hij kan weer goede woorden zeggen die vertroosting geven en kracht. Hij kan weer door zijn geopende ogen zijn empathie, mededogen, zijn begrip, zijn waardering laten zien. Het goddelijke in hem barst uit. Ook kan hij anderen uit hun blindheid bevrijden.

Ook heel opmerkelijk is de manier waarop de blinde, nu ziende, Jezus heeft afgesmeekt dat hij mocht zien. Hij schreeuwde en riep: "Zoon van David, heb medelijden met mij"! En Jezus heeft hem niet teleurgesteld. De blinde-ziende heeft ons laten zien dat hij in Gods macht en barmhartige liefde voor hem gelooft. Hij zegt als het ware tegen zichzelf: 'Jezus kan mij helpen; Hij alleen kan me helpen opnieuw te zien; Hij alleen kan mij bevrijden van wat me terneerdrukt. Ik wil niet dat mijn blindheid me kapot maakt. Ik geloof dat Jezus mij kan helpen.' En dat is ook gebeurd. Hij wordt ziende.

De meesten van ons zien goed. Hoewel we soms een bril gebruiken kunnen we toch de schoonheid van onze wereld zien. Bartimeüs was fysiek blind. Om weer te kunnen zien met je geopende ogen is een groot wonder! Maar een groter wonder zou het zijn wanneer wij ook uit onze spirituele blindheid bevrijd zouden worden! Wat maakt ons spiritueel blind?

Haat, jalousie, nijd, hebzucht, zelfzucht, onverschilligheid, vooroordelen, liefdeloosheid maken ons blind. Veel erger dan fysieke blindheid! Iemand die alleen maar denkt aan: Hoe kan ik rijker worden, is blind aan wat een mens in nood nodig heeft. Iemand die blind wordt door jalousie of nijd: kan niet de zon in het water zien schijnen, kan niet blij zijn voor het succes van de ander. Laat ons, net als Bartimeüs, ook Jezus afsmeken: "Heer, Zoon van David, Rabboeni, Meester, maak dat ik weer kan zien, bevrijd me uit deze spirituele blindheid!"

Antoine de Saint Exupéry, de auteur van het wereldwijd bekende boekje – De Kleine Prins – schrijft: "Enkel met het HART kun je echt zien. Het wezenlijke is onzichtbaar voor het oog." Dit is één van de mooie passages uit het boek. En ook het meest aangehaald. Laat ons altijd proberen te zien, te kijken op het "hartniveau". Zien met ons hart betekent zien met begrip, met respect, blijheid, waardering. Zien zonder vooroordelen. Het is niet makkelijk maar het is mogelijk. We kunnen oefenen.

Het verhaal van de blinde Bartimeüs heeft mij tot nadenken gezet: Wat maakt mij echt blind? Ik ben hierdoor meer en meer bewust van geworden dat als christen, als mens, dat het belangrijker is om eerst mijzelf te richten op het goede in mijn medemens, bijvoorbeeld in mijn medezuster: haar talenten, haar mogelijkheden, haar goedheid. Haar bevestigen door oprechte woorden van appreciatie is al een goed begin! Niet op de negatieve. (Wel in deze tijd, bij de coronatest willen we graag de negatieve!) Maar in dit geval niet. Dát is zien met het hart zoals de Kleine Prins nadrukkelijk zegt. Als ik hiermee vaker oefen (want oefenen baart kunst, zegt men), dan word ik langzaamaan bevrijd van deze spirituele blindheid.

Als wij met z'n allen dit oefenen, eerst kijken met ons hart, goed nadenken wat ons spiritueel blind maakt, dan zijn wij echt ziende, spiritueel ziende! Het is de moeite waard om dit te oefenen! Het is de moeite waard als wij dit proberen te oefenen, elke dag opnieuw. Ik wens mezelf en iedereen hiermee succes toe! Amen.

Zien met nieuwe ogen

Hoe kijk ik naar mijn omgeving? En hoe kijk ik naar mezelf? Marcel Proust, een Frans intellectueel, romanschrijver en criticus schreef eens: De ware ontdekkingsreis is geen speurtocht naar nieuwe plaatsen, maar kijken met nieuwe ogen. Dit is een mooie omschrijving, want de intentie van mijn blik bepaalt hoe ik iets zie. Met andere woorden: “Zoals ik denk, zo kijk ik naar mijn omgeving”.

Vanuit dit gegeven wil ik vanuit mijn functie pastoraal werker, mijn gedachten over het thema met u delen. Als ik met nieuwe ogen kijk, op een andere manier, dan zie ik dat relaties en de wereld continu in beweging zijn. Zo probeer ik te relativeren, te herwaarderen en te ondervinden dat alles aan verandering onderhevig is.

In oktober vierde ik mijn 15 jarig dienstverband bij de Missiezusters Dienaressen van de Heilige Geest. Van toen naar nu is er veel veranderd en dat is vanzelfsprekend, anders zouden we stilstaan in een wereld waar de behoeften van mensen steeds veranderen. Als ik terugkijk dan zie ik dat er helaas veel zusters zijn overleden. Ik zie dat de zusters inmiddels 15 jaar ouder zijn geworden en dat het moeilijk is om te accepteren dat men niet alles meer kan zoals gewend. Als ik vooruit kijk dan zie ik dat aandacht voor elkaar, het belang van gemeenschapsgevoel, samen bidden, spiritualiteit delen, samen recreëren belangrijk is. Bij enkele zusters overheerst een groot verantwoordelijkheidsgevoel, ze kijken niet naar wat niet kan, maar naar wegen wat wel mogelijk is. Ik ervaar dat liefdevolle verbondenheid ervoor zorgt dat er nog steeds veel mogelijk is.

Zr. Gré en ik proberen met aandacht alles rond te krijgen in een kerkelijk jaar rondom liturgie, het rooster van voorgangers, het plannen van retraites en retraiteleiders, professiefeesten, uitvaarten, ziekenzalving enz. Dit alles in overleg met de gemeenschap, steeds afstemmend wat mogelijk is. Vooral de laatste tijd zien we dat ook de gezondheid van de voorgangers achteruitgaat en beseffen we dat we op zoek moeten naar nieuwe wegen.

Andere voorgangers, andere tijdstippen waarop vieringen plaatsvinden, andere invulling ervan. Altijd vertrouwend op Gods Geest, die waait waar Zij wil.

Dagelijks word ik in het Retraitehuis geconfronteerd met de verzakelijking in de zorg en dat raakt me steeds weer. Er zijn zoveel mensen eenzaam, zoveel mensen die “gezien” willen worden. Sinds kort hebben we een hoekje in de kapel ingericht voor Mariaverering. Bij de afbeelding van Maria altijddurende bijstand en het ontsteken van licht is het een plek waar mensen even troost en steun vinden in deze hectische onrustige tijd. Als ik naar mezelf kijk dan constateer ik dat ook ik 15 jaar ouder ben geworden. Dat ik een actief leven buiten de gemeenschap heb, maar dat de verbondenheid met de zusters, met de Heilige Geest wezenlijk onderdeel uitmaakt van mijn leven. Daar ben ik dankbaar voor.

De uitspraak van Arnold Janssen is bij dit thema actueel en ook voor mij een leidraad. “In een tijd waarin zoveel ten gronde gaat, moet *iets nieuws* ontstaan!” Het is een kwestie van “zien met nieuwe ogen”.

Ria Toonders, pastoraal werker

Zien met nieuwe ogen

Een baan houden die niet bij je passie past, is een uitdaging voor millennials die ervan dromen om in hun favoriete vakgebied te werken. Hetzelfde is mij overkomen. Als ik deze denkwijze volg dan geef ik eerder op als ik geconfronteerd word met obstakels. Zoiets gebeurt met de realiteit van het missiewerk in Nederland vandaag. Hoe zie ik mijn werk met nieuwe ogen?

Openheid en acceptatie voor alles wat voor ons ligt, zijn manieren om deze realiteit te overleven. Door de openheid en acceptatie kan ik mij gemakkelijker aan de werkomstandigheden en aan de ontwikkelingen aanpassen. Ik geef niet snel op als ik met uitdagingen word geconfronteerd.

Dus in plaats van te klagen dat mijn werk niet is waar mijn passie ligt, zie ik het als een nieuwe uitdaging door mijn perspectief te veranderen. Door werk als een nieuwe uitdaging te zien, kan ik interessante dingen in mijn werk zien. Door het werk dat ik doe, kom ik steeds meer mogelijkheden tegen om nieuwe vaardigheden te ontwikkelen. Ik benut ook mijn vermogen om uitdagingen aan te gaan.

Zr. Lili Purwanti SSpS

Medewerkers

Bernadette

Om gezondheidsredenen verlaat Bernadette als medewerkster het Arnoldusklooster eerder dan haar pensioengerechtigde leeftijd. Met veel plezier en tevredenheid kijkt ze terug op haar werk als mantelzorgster in het Arnoldusklooster. Vooral de huiselijkheid en de gesprekken met de zusters dragen bij aan deze mooie terugblik.

Ook de zusters en collega's kijken terug op een mooie samenwerking en spreken hun waardering uit op 10 november tijdens hun gezellige ontmoeting. Bernadette, dank voor je inzet en voor je warm hart voor de medemensen. Geniet met Peter samen van jullie kinderen en kleinkinderen.

Pluk de dag.

Redactie Onder Ons

B edankje

Heel hartelijk dank voor alle gesproken, geschreven en gezongen felicitaties die ik mocht ontvangen voor mijn 12½ jarig dienstjubileum.

Karin Verstraten

50 jarige Chantal. Het was een feestelijke dag op 28 september omdat Chantal haar 50ste verjaardag vierde.

Chantal vertelt: “Op 23 oktober 2021 heb ik mijn verjaardag met de zusters gevierd. Ik vond het erg leuk dat de zusters dit met mij wilde vieren. Dat de refter versierd was met foto's en slingers en natuurlijk de Sarah. En ook leuk dat zuster Laetamaria en zuster Elsy een verhaaltje over Sarah hadden voorgedragen en dat de zusters voor mij gezongen hebben. Het was top!”.

Chantal, nog van harte gefeliciteerd en geniet met je man Theo en kinderen Chrisjan en Michelle van een zonnige toekomst.

Brief uit Paraguay

Pagina 45

Een missie hier en nu

Als ik aan mijn missionaire roeping denk, gaat mijn herinnering terug naar de zeer gelukkige tijden van mijn adolescentie. Misschien kan ik niet precies aangeven op welk specifiek moment dat verlangen in mij op kwam.

De zoektocht naar de transcendentie, naar God, heeft op de een of andere manier altijd in mij willen ontkiemen en groeien. Het is niet zo dat ik uit een zeer praktiserend christelijk gezin kom. Er was een figuur in mijn leven die op mijn pad kwam en mij hielp en waarvoor ik altijd dankbaar ben. Hiermee bedoel ik mijn grootmoeder van moederskant, een geweldig voorbeeld van eenvoud en diep vertrouwen in mijn leven. Ze betekende veel in mijn leven.

Ik had de zegen om twaalf jaar op een SSpS middelbare school te studeren, en zie, mijn religieus-missionaire roeping werd geboren en ontwikkelde zich. Ik herinner me dat ik op de middelbare school was en dat ik ongeveer 13 jaar oud was. De godsdienstlerares was een SSpS. Dit jaar markeerde het moment om mijn christelijke roeping in te zien en aan te nemen. Als extra lectuur gaf zij ons een tijdschrift genaamd "Paraguay Missionary", uitgegeven door de Pauselijke Missieverenigingen van het land. Op elke pagina, bij elke missie ervaring, vlogen mijn geest en hart naar hun missieplaats. Alleen een verlangen werd geboren in mijn hart: "om te zijn zoals zij, om een missionaris te zijn." Ik wilde uit mijn kleine wereld komen, veel op mezelf gericht misschien. De vreugde, die ik voelde, zat in het dienen en delen van wat ik ben, misschien met mensen uit andere steden.

"Maar hoe word ik een missionaris?" vroeg ik me af. Het was een en al een verlangen dat mijn hele wezen vulde. Hierdoor begon ik ook meer naar de parochie te gaan en maakte ik deel uit van een missionaire groep en van een gebedsgroep.

Het belangrijkste dat me ertoe zou brengen mijn wens te vervullen was om de SSpS-zusters van mijn school te benaderen om hen te vertellen dat ik missionaris wilde worden. Toen kwam de vraag: wat als ik non zou worden, die vraag had ik mezelf nooit gesteld. Ik bad en vroeg God om tekenen. Hij verspilde geen tijd om mij een antwoord te geven.

Op een ochtend werd ik wakker met een sterk verlangen en het was zeker ook een sterke beslissing: ik wil een religieuze missionaris worden! En daar te zijn met mijn lieve SSpS-zusters. Dus op mijn 15de kreeg ik beroepsmatige begeleiding. Sindsdien ben ik in de SSpS gemeenschap. Nu ben ik op het punt om de eeuwige geloften af te leggen. God zij dank, met hetzelfde verlangen en dezelfde bereidheid om te gaan waar "de missie" mij roept.

Wat ik in deze jaren heb geleerd of aangenomen is dat missionaris zijn niet alleen gaat over 'altijd iets doen'. Het hoort er ook bij, maar met hoeveel liefde en toewijding doen wij wat ons toevertrouwd is? Missionaris zijn betekent voor mij met grote toewijding ervoor de mensen zijn naar wie ik gezonden ben. Als we de woorden van Christus spreken, kan ons leven een open evangelie worden, of zoals iemand al zei: "de missie is geen plaats, ik ben hier en nu".

Zr. Liz Valdez SSpS
Provincie Paraguay
(momenteel in Mexico ter voorbereiding op
eeuwige geloften)
Vertaling door Zr. Lili Purwanti SSpS

Pelgrim naar Medjugorje

Pagina 46

9-10 oktober 2021

Op bedevaart gaan betekent voor mezelf: Ik ben met een missie onderweg. Dan ben ik verantwoordelijk voor de intenties die de mensen aan mij hebben toevertrouwd. In geloof kan ik hun intenties aan Maria voorleggen. Het betekent ook dat je op een andere wijze met andere mensen omgaat. Dan kunnen wij speciaal aandacht geven aan mensen die dat nodig hebben. Dat is bijvoorbeeld aandacht geven aan de alleenstaande moeders die daar aanwezig zijn en hen gedenken in ons gebed. Toen wij in Medjugorje op bedevaart waren, hadden we dit ervaren als heel verrijkend: contact met mensen die wij nog niet goed kennen. Daar was tijd om te bidden en te genieten. Wij konden in die omgeving stilstaan bij de mooie natuur die God aan ons gaf en Hem daar voor te bedanken. Doordat er zoveel nieuwe indrukken op ons afkwamen, ontdekten wij opnieuw dat ons leven waardevol is. Maar ook alleen de grote stenen te zien, kan ons leren om andere mensen te begrijpen hoe moeilijk ook het leven is.

Zr. Elvira Telik SSpS

Mededelingen

Onze jubilarissen in 2022 zijn:

2 januari 2022

Zr. Toos du Pont 65 jaar

Zr. Mechtruud Theeven 65 jaar

Zr. Vera van der Haak 65 jaar

2 juli 2022

Zr. Theomara Barendse 70 jaar

Zr. Helentruida Verstappen 65 jaar

In memoriam

Zuster Achillia, Cecilia Meijers, roepnaam Ciela, werd geboren op 2 mei 1927. Er waren zes kinderen in het gezin, vier meisjes en twee jongens, Cecilia was derde in de rij en tweede van de meisjes. Vader was landbouwer, haar ouders runde een gemengd bedrijf in Holst, een gehucht even buiten het dorp Posterholt. Zo moesten de kinderen elke dag een heel eind lopen naar en van school, dat deden ze al spelende samen met de kinderen die ook op Holst woonden. Ze had een fijne jeugd, samen in het gezin en met vrienden en buren in hun omgeving.

Zuster Achillia schreef zelf, “rond mijn twaalfde jaar, voelde ik dat Afrika mij speciaal aantrok, wat dit was weet ik niet, maar ergens in mij was een verlangen naar dit grote continent“. De tweede wereldoorlog kwam, met zijn vele moeilijkheden, zorgen angst en verdriet. Moeder werd ziek, bedlegerig en overleed, pas 47 jaar oud. Ciela was toen 17 jaar en moest samen met haar oudste zus Trui voor het gezin zorgen. Door dit alles schoven de persoonlijke zaken op de achtergrond.

Vele jaren later kon ze pas aan haar eigen toekomst denken en op 16 april 1953 trad Ciela samen met nog zes jonge vrouwen in het klooster Mariabosch te Baexem. De inkleding was op 2 januari 1954, nu kreeg CIELA de naam zuster Achillia. Op 2 Januari 1956 legde ze haar eerste geloften af. Er kwam naast de vorming als religieuze ook een cursus algemene vorming en akte K (onderwijsakte textiele werkvormen werkstukken), hiermee was ze bevoegd les te geven in handwerken.

Zuster Achillia was van alle markten thuis, blij en opgewekt. De leidinggevende had veel vertrouwen in haar, want na enkele jaren kreeg ze al een missiebenoeming en wel voor Ghana. 20 Juni 1958 vertrok ze per schip uit Rotterdam naar haar droomcontinent Afrika. 3 Juni 1961 legde zuster Achillia haar eeuwige geloften af in Krobo/Ghana.

Net als vroeger thuis alsook in het klooster zette zuster Achillia zich voor haar nieuwe land met hart en ziel in voor iedereen die op haar pad kwam. Haar grootste aandacht zorg en liefde ging uit naar de armen, zieken en gevangenen, die ze allen bezocht, met goede gaven en haar blijde, opgewekte karakter. In het klooster had ze de zorg voor de weeskinderen. Voor haar medezusters wist ze een warm thuis op te bouwen.

27 Maart 1991 moest zuster Achillia vanwege gezondheidsklachten naar Nederland terug. Ondanks ziekte, ongemakken en afhankelijkheid, bleef ze tevreden, opgewekt, hartelijk en gastvrij. Ze was voor iedereen een rustpunt. Ze nam de zorgen en kommer van anderen mee in haar gebed. 9 September in de vroege morgen bleek, dat zuster tijdens haar slaap een hersenbloeding heeft gehad en niet meer aanspreekbaar was. Na een paar dagen met liefde en zorg omgeven is zuster Achillia Meijers op zondag 12 september om 12.15 uur overleden. Op 17 september hebben we samen met familie, vrienden en medewerkers afscheid genomen van onze goede, lieve zuster Achillia tijdens een Eucharistieviering in de kapel. En een laatste eerbewijs op het kerkhof.

Zr. Ancilla Goltstein SSpS

Een zelig kerstmis en een gezegend nieuwjaar 2022

Verzoek: Als u foto's stuurt naar de redactie, graag met verduidelijking.

Uitgever:

Missiezusters Dienaressen v.d. Heilige Geest

Provincie Nederland

Cover:

Exposure fotograaf een vrouw en het bos

Redactie:

Zr. Melina Polo, Zr. Lili Purwanti, Tineke Verkuijlen

Adres:

Provinciaal Missiezusters Dienaressen v.d. Heilige Geest

Volkelseweg 30 E, 5405 NA UDEN

Wij hopen op medewerking van u allen: als u een bijdrage voor een artikel voor ons contactblad heeft, vragen we deze bijdrage te zenden vóór 15 oktober 2022 naar ons e-mailadres:

newonderons@gmail.com